

לַעֲת בָּא הָעֲרָבִים הָאֲרָכִים וְהַבְּהִירִים...

שוב באו הערבים הארכים, הבהירים, שאורם אדיר על-פני כל השמים ואני בצד, וביתי בצד לחוף ים, ומביט מן הצד,

ואינני צופה אל הים כי אם אל פאתי גבעות שמאחריהם ההרים ומאחריהם הנהר וממנו הרים וישימון עד הנהר הגדול...

(שלמה אראה את הים שאלה אינם לו והוא כעטרה שאין לה מלך וכתלתלים שנגזרו

מן הראש)

והזמן רב והאור רב והערבים ארכים ארכים לחשב לחשב ולהביט, לארב ולהביט,

ונתון את הדעת על הבאות ועל הצפונות ועל כל הערמה והגבורה — — —
ואינני שוחק ואינני בוכה כי אם מביט

ויודע שמן הצד אנכי רואה את הארץ ואליה אבוא ואינני צריך גם לומר בגאווה:

בא אבא;

...הו לו ידעתם מה פשוטים הדברים, כצפצוף הצפרים וכאקלפטוסים שמסביבי,

ואין בהם פליאה ורחוקים מן הנס אבל יש בהם מסע אל התכלת ונשימת מרחבים עד תאות גבעות עולם —

הוי תשוקה לגולן הלבן — ולו גון אשר לעולם איני יכל לזכר אם אדמדמ הוא ואם

כחלחל — ולרגליו הכנרת שאת שקשוק מימיה אנכי שומע בלחכם את אבני גינוסר

וגבעות הבשן, לעי געש שאינם מטילים עוד אימתם אבל אפורים-שחורים, כמוחילים

עד בש, ולשמאלם החרמון — — —

ודרומה — גלעד קדמוני שנבט אל העמק ואין איש מביט בו אלא בהתלקח קוציו

בערב קיץ כבוש-נשימה, ונשאו עיניהם ועבר איזה גל בלבם, ואיננו — — —

ופאתי מואב שרק ערביאים ייטיבו עתה לראותם מן המוריה ואנכי ראיתים מירושלים

מבצע לחרכי קיר המגן...

וגיא-בן-הנס... קדרון חובק הר בבצתה ורץ, וסלציו לבנים תפתה, ובו עין-רגל, אבן

על-פי הבאר, ושם המליכו את אדניהו — — —

וכלם ברורים ושקולים וממורקים שם עתה בודאי, לעת בא הערבים הארכים והבהירים

וצופים אלי לצד כאשר צופה אנכי מן הצד —

ברורים ועמומים כעננים. כדרך הברירות השרבית שלנוף הירדן

ויש את לבי לומר להם... אבל בהירים אנו מהותיר למלים רוח לעמד בינינו

אשר-על-כן אנכי מדבר אליהם בשפה שבה מדבר אדם אל עצמו...

הוי הערבים הארכים והבהירים,

הָאָדָמָה תַּחַת רַגְלֵי נַמְשֶׁכֶת וְנוֹשֶׁקֶת לָכֶם בַּמְרַחֲקִים
וְצָעִיפֵי אֲפֵלָה מְכַסִּים עֵכָשׁוּ אוֹתָם, וְהַצְפָּרִים דּוֹמְמוֹת שָׁם בֵּין הַעֲפָאִים בַּחֲשֶׁךְ הָאָחָד
הַמְתַּמְשֶׁךְ מֵעֲלֵינוּ — — —

וְאֲנִי תָמָּה אֶל מִשְׁבַּתִּי וְשַׁחֲקֵי אֶל רַגְזֵי וְעֲצָבֵי שְׁבָקָרֵב קֵהֵל הַיִּרְקוֹנִים הַלְזָה
וַיִּוֹדַע שְׁאִינְנִי שׁוֹנֵא לַיִּרְקוֹן וְרַק לַיִּרְקוֹן שְׁמִבְלֵי הַיִּרְדֵּן אֲנִי מְשֵׁנָא כְּשֵׁנָא אִישׁ אֶת חֲלִיוֹ
אֲשֶׁר חָלָה בּוֹ...

וּגְלוֹי עֵינַיִם לָעֵת בֹּא הָעֲרָבִים הָאֲרָכִים וְהַבְּהִירִים אָנֹכִי מְבָרֵךְ:
בָּרוּךְ אֵל עֲלִיוֹן הָעֹלָה מִן הָאָרֶץ הַזֹּאת
בָּרוּךְ יְדַע דַּעַת עֲלִיוֹן הַכּוֹבֵשׁ אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת
בָּרוּךְ יְדַעֵי אֶת שְׁבַתִּי מִן הַצֵּד.